

вачъ, при прѣдаването на стоката, е длъженъ да упражни явствующитѣ отъ товарителницата взимания и права на своитѣ прѣдшественници, а особено да упражни и правото за залогъ.

Прѣвозвачътъ, който е издължилъ взиманията на прѣдшественника си, по силата на закона встъпва въ всичкитѣ права на послѣдния. Сѣщото важи и за взимането на спедиторина, ако е удовлетворенъ отъ прѣвозвача (Чл. 399-й).

Правото на залогъ на прѣдшественникитѣ сѣществва до тогава, до когато не се погаси това право на послѣдния прѣвозвачъ.

Чл. 404. Ако върху една и сѣща стока, съгласно чл. чл. 369, 379 и 402-й, сѣ придобити нѣколко залози, между залозитѣ, които произхождатъ отъ спедицията или отъ прѣвозването, по-късно станѣлиятъ прѣдшествува на по-ранния. Тия права на залогъ иматъ право на прѣдпочтение прѣдъ онзи залогъ, който има комисионеринътъ и по отношение на аванситѣ — спедиторинътъ, и между послѣднитѣ по-рано възникнѣлиятъ прѣдшествува послѣдующия.

Чл. 405. Ако прѣвозвачътъ е прѣдалъ стоката, безъ да е получилъ възнаграждение, то, както той, така сѣщо и прѣдшествующитѣ прѣвозвачи и спедитори изгубватъ правата си на обратенъ искъ срѣщу своитѣ си прѣдшественници за неговото възнаграждение. Правото на искъ срѣщу приемача не се измѣнява съ това.

Чл. 406. Продавачътъ и прѣвозвачътъ могатъ да се съгласятъ, щото прѣвозвачътъ да имъ издаде товарителния записъ (cononsement) за стокитѣ, които сѣ му прѣдадени.